

■ Ἐπὶ τῇ Ὑψώσει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (Σεπτεμβρίου ΙΔ')

Ἐτήσιον θαῦμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ(*)

ΜΕΡΙΚΕΣ εὐσεβεῖς γυναῖκες, μυροφόρες τοῦ Χριστοῦ, κάθε χρόνο στὴν μεγάλη Ἑορτῇ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, μᾶς πλησιάζουν καὶ ζητοῦν νὰ τοὺς δώσουμε κλαδάκια βασιλικῶν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Ἱερεὺς, ὅταν ἔκανε τὴν τελετὴ τῆς Ὑψώσεως, προκειμένου νὰ «πιάσουν» μὲ αὐτὰ «προζύμι τοῦ Σταυροῦ» καὶ ἀπὸ αὐτὸ νὰ ζυμώνουν μὲ εὐλάβεια τὰ πρόσφορα γιὰ τὴν Θεῖα Λειτουργία ὅλο τὸν χρόνο, μέχρι νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὴν 14ῃ Σεπτεμβρίου. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀναμφισβήτητο Θαῦμα, τὸ ὁποῖο ἔχουμε διαπιστώσει καὶ στὴν Ἱερὰ Μονή μας, σχετικὸ δὲ/παραλλαγή αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀναφερόμενο μὲ ἰδιαίτερη παραστατικότητα στὴν χαριτωμένη διήγησι, τὴν ὁποία παραθέτουμε ἐν συνεχείᾳ(**).

* * *

ΚΑΤΑ τὴν γενομένην τελετὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, παρὰ τοῦ ἐφημερίου ἱερέως, ὡς εἰθισται, μετὰ τὴν Δοξολογίαν ὁ ἐφημέριος κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἐξέρχεται ἐκ τῆς βορείας πύλης μετὰ τῶν λαμπαδηφόρων ἐκκλησιαστικῶν.

ΚΑΤΑ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον, τρέχοντος ἔτους 1959, ἐνῶ ἐγένετο ἡ Α' Στάσις τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ καὶ ὁ ἐφημέριος μετὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, κρατούντων ἀνὰ χεῖρας τὰς λαμπάδας μετεκινούντο τῶν θέσεων των διὰ τὴν Β' Στάσιν, ἐκεῖνην τὴν στιγμήν, παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον ὁ ἀρτοποιός μας, ἀδελφὸς Ἀρσένιος, βαστάζων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγγεῖον, ἔχον φύραμα ἀλεύρου καὶ ὕδατος. Ἀφοῦ ἐπλησίασεν, ἔβαλε τὸ ἀγγεῖον κάτωθεν τοῦ δισκελίου, ἐν τῷ ὁποίῳ, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὑψώσεως θὰ ἐτίθετο ὁ Τίμιος Σταυρός.

ΤΟΥΤΟ ἰδὼν ἕνας ἐκ τῶν γερόντων, μετὰ τοῦ ὁποίου ἰστάμεθα ἀσκεπείς εἰς τὸν σολέα τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, καὶ δυσφορήσας, μοὶ λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ: «Τί μπερδεύεται εἰς τὸ μέσον πάλιν αὐτὸς ὁ ἐλαφρόμυαλος,

γέρο Λάζαρε;». «Δὲν καταλαβαίνεις, τοῦ λέγω, ἐξέχασε νὰ βάλῃ τὸ ζυμᾶρι εἰς τὴν κανονικὴν του ὥραν καὶ προσπαθεῖ τώρα βεβιασμένως νὰ τὸ βάλῃ ὑποκάτω, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν. Ἔπρεπε νὰ τὸ βάλῃ ἐγκαίρως, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός, ἀλλὰ ἔστω καὶ τώρα ἡ χάρις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θὰ ἐνεργήσῃ νὰ γίνῃ τὸ φύραμα νέο προζύμι». Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἐξαιρετικὸν καὶ ἀξιόλογον θαυματουργήμα, τὸ ὁποῖον διαιωνίζεται, ἀλλὰ ὀλίγοι τὸ γνωρίζουν, γίνεται δὲ ἕκαστον ἔτος!

ΤΟ ΤΟΙΟΥΤΟΝ μαθὼν ὁ γέρον, ὅστις ἐμέμφετο τὸν ἀδελφὸν Ἀρσένιον, ἔμεινε ἐκστατικὸς καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὑστερον ἔμαθε καὶ παρ' ἄλλων ἀδελφῶν καὶ δὴ παρὰ τοῦ προσφορᾶρη τῆς Μονῆς, ἀδελφοῦ Σωφρονίου, ὅστις τοῦ ἐξωμολογήθη καὶ αὐτός, ὅτι ὅτε κατὰ πρώτην φορὰν ἔβαλε τὸ τοιοῦτον ζυμᾶρι κάτωθεν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἶχε πολλὴν δυσπιστίαν καὶ ἀμβολίαν, ὅτι δηλαδὴ θὰ ἐφούσκωνε καὶ θὰ γινόταν νέον προζύμι καί, ὡς τοῦ ἐξαισίου θαύματος! γέροντά μου, τοῦ λέγει, πρὸς πλήρη βεβαίωσίν μου ἐκείνην τὴν ἡμέραν, μετὰ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας, ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ προσφορεῖον, ὅπου τὸ εἶχα ἀποθέσει, μετὰ πολλῆς περιεργείας καὶ δυσπιστίας, ἐξεσκέπασα τὸ δοχεῖον καὶ τὸ ἤυρον ξεχειλισμένον. Ἐγέμισε τὸ κενὸν ὑπάρχον δοχεῖον καὶ ἐχύνετο πρὸς τὰ ἔξω. Τότε ἐσταυροκοπήθηκα, ἐδόξασα τὸν Κύριον καὶ τοῦ ἐζήτησα συγχώρησιν διὰ τὴν προτέραν μου δυσπιστίαν.

ΤΟΥΤΟ ἔγινεν ἐξαιρετικῶς διὰ τὴν δυσπιστίαν μου, διότι, ὡς μοὶ λέγουν ὅλοι οἱ γνωρίζοντες ἀδελφοί, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, μόλις ὀλίγον γίνεται, τὸ ξαναζυμώνουν αὐτὸ μὲ ἄλλο ὀλίγο φύραμα καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν φουσκώνει μόνον του καὶ σκάζει, κατὰ τὴν συνήθειαν.

ΤΟ ΤΟΙΟΥΤΟΝ θαυματουργήμα τὸ σημειοῦμεν, καίτοι εἰς πολλοὺς εἶναι γνωστὸν ἐκ παραδόσεως, ὅμως ὄχι εἰς ὅλους. Ὑπάρχουν δὲ κατὰ καιροὺς καὶ ἄπιστοι Θωμάδες, ἀλλὰ καὶ πρὸς γνῶσιν καὶ τῶν μελλουσῶν γενεῶν, τῶν ὁποίων πόσον θερμὴ θὰ εἶναι ἡ πίστις; Ὁ Κύριος γνωρίζει...

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 250-251/Σεπτέμβριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 86, 90.

(**) Βλ. Λαζάρου Μοναχοῦ Διονυσιάτου, Διονυσιατικαὶ Διηγήσεις, Ἅγιον Ὅρος 1988, σελ. 173-174.